

יספיק לשנינו!"

הלוטרה השניה שמעה זאת ונכנסה גם היא למים.
שתי הלוטרות ביחד הצליחו לגרור את הדג את
החוף.

"הבה נחלק את הדג לשנים. אני רוצה את החצי עם
הראש" אמרה הראשונה.

"אינך יכולה לקבל את החצי ההוא, הוא שלי" אמרה
השנייה "קח לך את הזנב."

שמע הזאב את הלוטרות מתווכחות, וניגש אליהן.
משראו אותו הלוטרות, פנו אליו ואמרו: "אדוננו
האפור, שנינו תפסנו את הדג זה, אבל איננו
מצליחים להסכים על חלוקתו. התואיל לחלק אותו
בינינו?"

הזאב חתך את הזנב ונתן אותו לאחת הלוטרות,
חתך את הראש ונתן לשניה, את החלק הגדול
אמצעי נטל לעצמו ואמר "אתן יכולות לאכול את
הראש והזנב ללא מריבות" אמר ופנה בריצה לדרכו
עם שארית הדג הגדול. הלוטרות הביטו זו בזו. לא
היה להן דבר לאומר, אך כל אחת חשבה לעצמה
שהזאב הלך לדרכו עם החלק הטוב ביותר של הדג.
הזאב היה שבע רצון, ובעודו רץ לביתו אמר לעצמו
"כעת יש לי דג טרי לבת זוגי."

הלוטרות והזאב

יום אחד אמרה הזאבה לבן זוגה "חשקה נפשי
לאכול דגים."

"אלך ואביא לך כמה דגים" אמר הוא והחל לרדת
לעבר הנחל. שם ראה שתי לוטרות עומדות על
שפת הנחל ומחפשות דגים.

במהרה ראתה אחת הלוטרות דג ענק, ובניתור
רחב זינקה למים ותפסה אותו בזנבו. אך הדג היה
חזק והצליח להימלט ולשחות לו לדרכו, כשהוא
גורר את הלוטרה אחריו.

"בואי עזרי לי צעקה הלוטרה לבת זוגה "הדג הזה

הזאבה, בראותה אותו מתקרב, יצאה לקראתו
ואמרה: "איך השגת את הדג, אתה הרי חייה
יבשתית, לא חיית מים."
סיפר לה הזאב על סכסוך הלוטרות. "לקחתי את
הדג כשכר טרחה לישוב הסכסוך" אמר.